

Ændringsforslag Nr. 5 til § 7 af *Udvalget*
vedtoges uden Afstemning.

§ 7, saaledes ændret, og § 8
vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 6 til § 9 af *Udvalget*
vedtoges uden Afstemning.

§ 9, saaledes ændret,
vedtoges uden Afstemning.

§ 10
forkastedes uden Afstemning.

§§ 11 og 12
vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Beværtning og Gæstgiveri samt om Handel med stærke Drikke.

Forhandlingen genoptoges.

L. Rasmussen: Ved Forelæggelsen af det Lovforslag, som her er til Behandling, har den højtærede Indenrigsminister gjort Rede for de væsentligste af de Ændringer, der foreslaas i den nugældende Lovgivning, og i Gaar har Venstres Ordfører (Kvist) yderligere redegjort for disse Ændringsforslag. Det vilde derfor kun være Spild af Tid, om jeg igen i Dag vilde begynde paa at gennemgaa de forskellige foreslaaede Ændringer. Jeg skal indskrænke mig til at omtale de Punkter, hvorom der har været Uenighed indenfor Kommissionen, og hvor den højtærede Indenrigsminister har fulgt Kommissionens Mindretal, idet jeg dog først vil rette et Par Bemærkninger til Venstres Ordfører i Anledning af hans Udtalelser i Gaar.

Jeg er ganske enig med Venstres Ordfører i, at der er sket store Fremskridt, hvad Ædrueligheden angaar, her i Danmark i de senere Aar. Man kan ikke være blind for, at den Bevægelse, der udfoldes fra Afholdsmændenes Side, har sat

store og rige Frugter. Og det er jo ikke alene fra den Side, disse Bestræbelser har været udfoldede. Ogsaa den Maade, hvor paa Arbejderorganisationerne har faaet Arbejderne til at interessere sig for større Spørgsmaal, har bidraget til at fremme Ædrueligheden. Naturligvis er det rigtigt, hvad Venstres Ordfører udtalte, at de Foranstaltninger, der er truffne under Krigen, maaske mere end alt andet har sat øjensynlige Spor, men jeg er ikke sikker paa, at man af dette kan drage den Slutning, at man til enhver Tid gennem Lovgivning vilde være i Stand til at opnaa noget tilsvarende, hvis man fortsatte med saadanne Foranstaltninger eller yderligere skærpede dem. Thi de Foranstaltninger, der har været truffne under Krigen, har for Befolkningen staaet som noget uundgaaeligt, noget, man ikke kunde komme udenom, og ikke som et Forsøg fra en Klasse af Befolkningen paa Formynderskab overfor en anden, og derfor har man bøj sig for den bydende Nødvendighed. Men i det Øjeblik, det ikke længere er en bydende Nødvendighed, i det Øjeblik, man faar Forstaaelsen af, at der træffes saadanne Foranstaltninger, fordi et Flertal, maaske oven i Købet et knebet Flertal, vil træffe Foranstaltninger, der baandlægger Mindretallets frie Ytringer, er jeg ikke sikker paa, at det vil gaa af uden Gnidninger.

Det Arbejde, der har været udfoldet fra Afholdsorganisationernes Side, har været af den allerstørste Betydning, og man har her i Rigsdagen altid fra alle Sider anerkendt dette Arbejdes Betydning. Naar der har været Tale om at yde Bevillinger til Afholdsorganisationerne, til Arbejdet for Ædrueligheden, har der ikke været Kamp. Det har fundet Støtte fra alle Sider, hver Gang man har haft Forslag som det her foreliggende til Behandling. Selv om man ikke naaede videre ved denne Revision end, at det Forslag, her foreligger, blev vedtaget med de Ændringer, som er tiltraadte af hele Kommissionen, eller af et Flertal, vilde man fra Afholdsfolkenes Side være nødt til at erkende, at det vilde byde paa store og væsentlige Fremskridt.

Der fremkommer imidlertid stærkere og stærkere Bestræbelser fra Afholdsorganisationernes Side i Retning af, at man ligesom skal standse med det Arbejde, man hidtil har udført, naar man er naaet frem til at faa Flertal. Man synes at mene, at saa bør det næste Skridt ikke være at søge at overbevise det tilbageværende Mindretal paa samme Maade,